

RIKS - samtale i fin form

RIKS - conversations in good shape

Den røde telefonkiosken har siden 1932 vært et viktig landemerke for gode samtaler og god design, og den har fortsatt stor verdi som del av vår kollektive bevissthet om arkitektur, samtidshistorie og telekommunikasjon.

Kravene til tilgjengelighet og komfort har likevel ført til at de aller fleste har skaffet seg sin egen mobiltelefon, og nærmest ingen av oss benytter telefonkiosken når vi skal ringe. Gradvis mister derfor telefonkiosken, Norges mest fullkomne funksisbygning, det mest grunnleggende prinsippet ved funksjonalismen: Et likeverdig forhold mellom form og funksjon!

I likhet med at stadig færre bruker telefonkiosken, er det nå sjelden vi treffer folk som går med hatt til daglig. Sammenhengen er kanskje ikke åpenbar, men "funksjonalitet" er et mulig stikkord.

The red telephone booth has, since 1932 represented an important land mark both for the good conversation and for its sublime design, and it still holds great value in our collective awareness of architecture, contemporary history and telecommunication.

And yet, accessibility and comfort has led most to acquire their own, personal mobile telephone and steadily fewer of us use telephone booths when we need to make a call. As a result, one of Norway's most remarkable functionalist buildings is about to lose touch with one of functionalisms most fundamental principles: the proportional relation between form and function!

Similarly to the decreasing number of telephone booth users, wearing a hat on a daily basis is also becoming less common. The connection may not be obvious, but perhaps "function" is a viable clue.

Det hele startet med en arkitektkonkurranse utlyst av Telegrafverket i 1932. Det kom inn 93 forslag. Vinneren ble utpekt samme år og het Georg Fredrik Fasting.

Juryens dom lød:

“Nr. 80 «RIKS» Utkastet viser en helt frapperende enkel løsning av opgaven, såvel teknisk som estetisk set vel gjennomarbeidet. Det løser alle programmets fordringer på en tilfredsstillende måte. Såvel i planløsning som opbygning har forfatteren truffet midt i blinken. Utkastet har en sådan form at en kiosk med denne utførelse kan oppstilles nær sagt hvorsomhelst. Brugsanvisningen kan med fordel anbringes over apparatet, men kan også den foreslåtte ophengning godkjennes. Døren må slå utad.»

It all came about with a competition initiated by the Norwegian Telegraph Company in 1932. Chosen from amongst 93 entries, the winner was announced the same year, and his name was Georg Fredrik Fasting.

The jury's verdict read as follows:

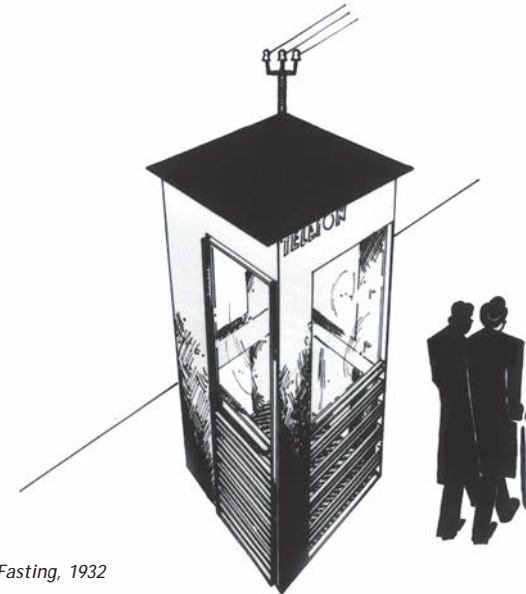
“Nr. 80 «RIKS» The draft demonstrates a strikingly simplistic solution to the task, thoroughly solved both technically and aesthetically. It responds to all programme specifications in a most satisfactory manner. Both in plan and in construction, the creator has succeeded. The proposal holds of such a form that a telephone kiosk of this design can be placed almost anywhere. It may be beneficial to locate the instructions immediately above the apparatus, however the proposed solution is approved. The door shall have to open outwards.”

Arkitekten

Arkitekt Georg Fredrik Fasting (1903-1987) ble født i Bergen. Fasting var, hele sin karriere, sterkt påvirket av funksjonalismen, en stilretning som legger hovedvekt på funksjon, på det praktiske. Det var denne retningen som var dominerende i mellomkrigstiden.

The Architect

The Architect Georg Fredrik Fasting (1903-1987) was born in Bergen. Fasting was, throughout his career, strongly influenced by functionalism, where functionality and practicality are fundamental assets. This direction dominated between the world wars.

Arkitekttegning av Georg Fredrik Fasting, 1932

Telemuseet har engasjert Mona Strand i samarbeid med Mathias Luppichini (lyd/bilde) og Hege O'Wiidt til å leke med samspillet mellom form og funksjon, hukommelse og visjon, og publikum inviteres til å leke med.

Iskjæringspunktet mellom god design, humor, minner og visjoner, vil kanskje nye, spennende fremtidsperspektiv dukke opp for både telefonkiosken og hatten.

The Norwegian Telecom Museum has commissioned Mona Strand, who collaborates with Mathias Luppichini (sound/ picture) and Hege O'Wiidt, to explore the interaction of form and function, memory and vision – and visitors is invited to play along.

At the intersection of good design, humour, memories and visions, new and exciting perspectives may surface, both for the telephone booth and the hat.

Mona Strand

Mona jobber til daglig fra sin lille hattebutikk i Ullevålsveien i Oslo. Der betjenes alle med samme entusiasme: stilbevisste herrer, Derby-fruer, rojale representanter, artister og internasjonale celebriteter, stamkunder og nysgjerrige besøkende.

Siden hun ble uteksaminert fra SHKS, institutt for klær og kostyme i 1993, med hovedoppgaven "Skulpturelle hatter", har Mona Strand deltatt ved utallige utstillinger i inn- og utland. Hattene hennes er prisbelønte og kunnskapen hennes er verdsatt i kostymeavdelingene både i teatre, filmproduksjoner og i NRK.

Når kongehuset representerer, er det ikke sjelden med en Strand-kreasjon på hodet.

"Hatter sprer glede!" sier Mona, og mener det er god nok grunn til at flere burde begynne å bruke hatt.

Mona Strand

Mona runs her own little hat shop on Ullevålsveien in Oslo. All customers are treated with the same enthusiasm; style-conscious gentlemen, Derby wives, royal representatives, artists and international celebrities, regulars and curious visitors.

After graduating from the Norwegian National College of Art and Design (SHKS), institute for fashion and costume, with "Sculptural Hats" in 1993, Mona Strand has taken part in a countless number of exhibitions in Norway and abroad.

Her hats have won prices and her competences are valued in the costume departments at theatres, film productions as well as in the Norwegian Broadcasting Centre (NRK).

"Hats disperse joy!" Mona says, considering it a good enough reason for more people to wear hats.

Kabelskulptur

Den langstrakte kabeltrukne aluminiumsfiguren er utstillingens første blikkfang. Formene er tenkt å forestille gjenkjennbare telefontelementer; de fire hjørnene til telefonkiosken, dreieskiven på de gamle telefonene, kabelstrekk i luft og under bakken.

Inntrykket skal være organisk og mekanisk på samme tid, for å vise at et godt samspill mellom naturelementer og teknologi utgjør basis for telekommunikasjon.

Samtidig er skulpturen en tidløs og geografisk fristilt hatt som illustrerer at det er den menneskelige hjernes formidling av tanker og ord som strømmer gjennom telenettet i hele verden, og som telefonen i all hovedsak er skapt for.

Skulpturen er et designsamarbeid mellom Mona Strand og Hege O'Wiidt.

Cable sculpture

The first piece that catches the eye in the exhibition is an elongated, cable drawn aluminium sculpture. Its shapes imitate recognisable telephone elements; the four corners of the telephone booth, the circular dial of old fashioned phones, and cables stretched through the air and underground.

The sculpture is both organic and mechanical, and intends to display the harmony between elements of nature and technology, which form the basis of telecommunications.

Simultaneously, the sculpture is timeless hat, free from geographical constraints, which illustrates the human brain's conveyance of thoughts and words that flood through the global network of telecommunication, and which the telephone was created for.

The sculpture is co-created by Mona Strand and Hege O'Wiidt.

Myntapparatene

I tillegg til å danne et dekorativt element i rommet, illustrerer veggen av myntapparater mange ti-års utvikling i både estetisk og funksjonell design. De vil vekke minner hos mange og nysgjerrighet blant de yngste.

Alle apparatene kan berøres av publikum, og ett av dem kan benyttes til å ringe til den utstilte telefonkiosken.

The Payphones

In addition to its decorative nature, the wall of payphones illustrate several decades of aesthetic and functional design. They will most likely evoke memories with many, and curiosity with the young.

All the telephones can be touched by visitors, and one can even be used to call the telephone booth in the exhibition.

Tenkehatten

Denne skulpturen er ment som et idérom. Hovedtrekkene til telefonkiosken er gjenkjennelige, men fraværet av rammer skal inspirere publikum til å tenke på nye bruksområder for kiosken.

Hat of Thoughts

This sculpture is meant to be a room for ideas. The main features of the phone booth can be recognized, but the absence of the walls can inspire the audience to consider new uses for the kiosk.

Mona Strands hatter

Mona Strand har spesialdesignet og sydd åtte ulike epokehatter. Grunnelementene i hver hatts form gjenspeiler typiske hattemoter for de siste åtte ti-årene. I dekoren av hattene derimot, har Mona latt fantasi og formsans få fritt spillerom. Hun har tatt i bruk gamle telefonielementer som hun har håndplukket fra Telemuseets rikholdige magasin; kabler, knotter, tannhjul, telefondeler og små "duppeditter" som alle er med på å fortelle historier om telefonens utvikling. Hattene har fått et lekent, humoristisk preg, som vil appellere til barns nysgjerrighet og voksnes hukommelse.

Sju av hattene henger på veggen i utstillingen og skal gi inntrykk av å danne en god, gammeldags telefonkø. Fire hatter kan prøves fritt av publikum. Disse har innebygde øretelefoner, og tillater publikum å høre lyden fra videoskjermene som er montert mellom hattene.

Mona Strands hats

Mona Strand has designed and custom made eight hats of different eras. The basic elements of each hat reflect typical hat fashions during the past eight decades. In the décor however, Mona has let imagination and sense of form run free. She makes use of old telephone parts hand-picked from the plentiful magazine of the Norwegian Telecom Museum; cables, knobs, gears, telephone parts and small gizmos that all contribute in the telling of the history of the ever-evolving telephone. The hats have been given a playful, humorous touch which will trigger curiosity amongst the younger, and memories amongst the older.

Seven hats are hanging on the wall in the show case, depicting a good old-fashioned telephone queue. Four of them are free for visitors to try on, and are fitted with earphones allowing the wearer to hear the music from the screens next to the hats.

Bare hatten for 2010-tallet (s. 20) er helt fristilt fra alle moteretninger. Denne hatten henger heller ikke i utstillingen, men er ment å "lokke" publikum inn.

Only the 2010s hat (s. 20) is unbound by any fashion direction. This hat is not placed in the exhibition space, but is meant to seduce visitors to move into the exhibition.

Mathias Luppichinis Film

To av historiene som fortelles i filmene er om kioskenes forfall på grunn av manglende bruk, mens den siste peker på kioskens muligheter for en ny æra dersom vi tenker ut nye, smarte bruksområder.

Mathias Luppichini har valgt en poetisk fremstilling av telefonkiosken, med vakre bilder og skjør, nesten sør egenkomponert musikk.

Mathias Luppichinis Film

Two of the stories convey the decaying kiosk, due to lack of use, while the last one points to a possible revival for the booth if we invent new, clever applications for it.

Mathias Luppichini has chosen a poetic portrayal of the telephone booth, beautiful imagery and frail, almost grieving self-composed music.

Telefonkiosken

En autentisk kiosk som kan benyttes til å ringe ett av myntapparatene i utstillingslokalet. I tillegg er kiosken utstyrt med en ladestasjon for iPhone, - et hint om mulige alternative bruksområder.

The Telephone Booth

Authentic kiosk which can be used to call one of the other payphones in the exhibition. Additionally the kiosk is equipped with an iPhone charger – hinting at an alternative usages.

*Kurator for utstillingsprosjektet
Hege O'Wiidt*

Foto: Cato Normann, Telemuseet

